

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Wojnicka-Blicharz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Grażyna Mrozik

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa E. O.

przeciwko (...) (Polska) spółce z o.o w K.

o ustalenie treści protokołu powypadkowego

I. ustala treść protokołu powypadkowego Numer (...) sporządzonego w dniu 10 września 2015 roku zatwierdzonego w dniu 15 września 2015 roku o ustaleniu okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy jakiemu uległa powódka E. O. w dniu 22 lipca 2015 roku w ten sposób, że w punkcie 5 protokołu w miejscu przyczyny ludzkie ustala dodatkowo, że bezpośrednią przyczyną wypadku z dnia 22 lipca 2015 roku było nieprzestrzeganie przez Z. T. przepisów i zasad ruchu drogowego poprzez zajeżdżenie drogi E. O. i zajęcie jej pasa ruchu”;

II. ustala treść protokołu powypadkowego Numer (...) sporządzonego w dniu 10 września 2015 roku zatwierdzonego w dniu 15 września 2015 roku o ustaleniu okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy jakiemu uległa powódka E. O. w ten sposób, że w punkcie 5 protokołu ustala, że nie stwierdzono, aby wyłączną przyczyną wypadku przy pracy z dnia 22 lipca 2015 roku było naruszenie przez powódkę E. O. przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia spowodowanych przez nią skutek rażącego niedbalstwa;

III. ustala treść protokołu powypadkowego Numer (...) sporządzonego w dniu 10 września 2015 roku zatwierdzonego w dniu 15 września 2015 roku o ustaleniu okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy jakiemu uległa powódka E. O. w dniu 22 lipca 2015 roku w ten sposób, że stwierdza nieprzestrzeganie przez pracodawcę przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy w związku z wypadkiem z dnia 22 lipca 2015 roku polegających na braku oznakowania zgodnie z obowiązującymi zasadami bezpieczeństwa pracy dróg transportowych”;

IV. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

V. zasądza od pozwanej (...) (Polska) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powódki E. O. kwotę 120 złotych /sto dwadzieścia/ tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

VI. nakazuje pobrać od pozwanej (...) (Polska) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 50 złotych /pięćdziesiąt/ tytułem opłaty sądowej od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy prawa;

VII. nakazuje pobrać od pozwanej (...) (Polska) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 2711, 82 złotych tytułem wydatków poniesionych w sprawie tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Gdyni.

SSR Joanna Wojnicka-Blicharz

Sygn. akt IV P 543/15

UZASADNIENIE

Powódka E. O. w pozwie z dnia 16 października 2015 roku, skierowanym przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K., wniosła o ustalenie prawidłowej treści protokołu powypadkowego i ustalenie sprawcy wypadku. Powódka stwierdziła, że nie zgadza się z treścią ustaleń Komisji Powypadkowej w składzie: R. C. (specjalista BHP) oraz J. B. (...) Inspektor Pracy), która ustaliła, iż to powódka jest winna wypadkowi poprzez złamanie przepisów ruchu drogowego i bhp. Strona powodowa wskazała, że zespół ten nierzetelnie i nieobiektywnie zbadał okoliczności wypadku oraz wniosła o zabezpieczenie i zapewnienie odtworzenie płyty z nagraniem wypadku z kamery przemysłowej, ponieważ umożliwi to odtworzenie okoliczności, w których doszło do wypadku i przeanalizowanie jego przebiegu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w dniu 22 lipca 2015 roku, około godziny 18:00, w alejce na magazynie doszło do wypadku z udziałem dwóch wózków wysokiego składowania, którego operatorami byli: Z. T. (w tym czasie serwisant) oraz powódka (lider zespołu) – poszkodowana, uznana za winną tego wypadku, w czasie pracy. Powódka wskazała, iż podczas wykonywania przez nią manewru wjazdu pod paletę, która znajdowała się z prawej strony w równym rzędzie palet, drugi operator wózka zajechał jej drogę i zostawił widły wózka na jej pasie ruchu. W konsekwencji, lewa noga powódki znalazła się między widłami, a prawą stopą powódka uderzyła w widło wózka Z. T., dociskając stopę swoim wózkiem. Równocześnie powódka usłyszała słowa „E. uważaj” i poczuła silny ból. W ocenie strony powodowej, operator Z. T. nie powinien wjeżdżać w alejkę jako drugi operator, widłami do kierunku jazdy, co powoduje złą widoczność, a do tego w chwili zagrożenia nie użył sygnału dźwiękowego. Powódka zaznaczyła, że Z. T. nie udzielił jej żadnej pomocy, wręcz przeciwnie, zaczął przestawiać wózki wysokiego składowania celem uniemożliwienia ustalenia przyczyn wypadku. Następnie zabrał on swoją paletę i oddalił się z miejsca wypadku, a powódka została przewieziona do szpitala. W dalszej kolejności, Komisja Powypadkowa stwierdza na podstawie przepisów bhp i przepisów ruchu drogowego nieprawidłowości, a nawet umyślność i rażące niedbalstwo tylko odnośnie powódki, a w ogóle nie obarcza winą drugiego uczestnika wypadku. Zdaniem strony powodowej, pracodawca pominął okoliczność, iż bezpośrednią przyczyną wypadku było nagłe zajechanie i pozostawienie wózka przez Z. T., tj. niezachowanie odpowiedniej odległości od pracującego już wózka w alejce oraz nie użycie sygnału dźwiękowego. Powódka podała, że w dniu, w którym złożyła swoje zastrzeżenia i uwagi, (...) Inspektor Pracy dołączył nowe dowody (akta wypadku u pracodawcy), ale osoba odpowiedzialna za bhp u pozwanego pracodawcy stwierdziła, że jest już za późno i zamknęła sprawę. Powódka dodała, że w momencie jej próśb o pokazanie nagranych materiałów z wypadku osoba odpowiedzialna za bhp oznajmiła jej, że tylko Sąd może o to wniesić. Jednakże w dniu 14 września 2015 roku powódce zostało przedstawione nagranie, natomiast przez stres i ogromny ból powódka zapamiętała inne zdarzenie, tj. najechanie przez Z. T. na jej nogę i przepchnięcie jej pod jej wózek.

/Vide: pozew k.2-5/

Na posiedzeniu wyjaśniającym w dniu 26 listopada 2015 roku powódka sprecyzowała swoje roszczenie w ten sposób, iż domaga się sprostowania protokołu powypadkowego, aby zdarzenie zostało uznane za wypadek przy pracy, ale aby wykreślić zapis wskazujący, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez powódkę przepisów ochrony życia na skutek rażącego niedbalstwa. Powódka wskazała, że wnosi o wykreślenie zapisu, że jest winna temu wypadkowi, aby nie istniała wobec niej podstawa do zwolnienia dyscyplinarnego.

/Vide: protokół posiedzenia wyjaśniającego k.20/

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 stycznia 2016 roku, pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany pracodawca wskazał, iż powódka wniosła o sprostowanie protokołu powypadkowego nr (...) w zakresie osoby odpowiedzialnej za przedmiotowy wypadek. Strona pozwana podała, że przedmiotowe roszczenia są bezzasadne i powinny zostać oddalone w całości, ponieważ zapisy protokołu powypadkowego i ustalenia w nim zawarte są niezgodne ze stanem faktycznym ustalonym w toku postępowania powypadkowego. Pracodawca w pełni podtrzymał ustalenia dotyczące przebiegu zdarzenia w dniu 22 lipca 2015 roku oraz ocenę zachowania powódki i naruszeń, których się dopuściła w tym dniu, a które doprowadziły do zaistnienia wypadku w pracy, w którym została poszkodowana, zamieszczone w protokole ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy nr (...) z dnia 15 września 2015 roku. Pozwana podkreśliła, iż przebieg zdarzeń w dniu 22 lipca 2015 roku, który jest potwierdzony nagraniem z kamer przemysłowych (kamera C46 sortownia i kamera C48 straty), jednoznacznie potwierdza, że bezpośrednimi przyczynami wypadku w pracy, któremu uległa powódka było nie przestrzeganie przez nią przepisów i zasad ruchu drogowego, niewłaściwe prowadzenie wózka podnośnikowego oraz brak zachowania przez powódkę ostrożności podczas manewrowania wózkiem jezdniowym. W ocenie strony pozwanej, w tym stanie faktycznym nie jest więc możliwe sprostowanie protokołu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy nr (...) z dnia 15 września 2015 roku, ponieważ zawiera on ustalenia zgodne ze stanem rzeczywistym i prawidłowe wnioski z ustaleń powypadkowego.

/Vide: odpowiedź na pozew k.44-46/

W piśmie procesowym z dnia 25 kwietnia 2017 r. powódka rozszerzyła powództwo wskazując, że wnosi o sprostowanie treści protokołu powypadkowego w ten sposób, że w punkcie 5 protokołu powypadkowego nr (...), sporządzonego dnia 10 września 2015 r., zatwierdzonego dnia 15 września 2015 r. w G., ustalającego okoliczności i przyczyny wypadku przy pracy wpisać: w poz.: tiret pierwsze pt.: (...) – „brak wyposażenia wózków uczestniczących w wypadku w luterka umożliwiające obserwację drogi przy wykonywaniu manewrów”; w poz.: tiret drugie pt.: (...) – wystąpiły niedopatrzenia ze strony pracodawcy, takie jak: brak potwierdzenia odbycia przez poszkodowaną E. O. instruktażu na stanowisku operatora wózka widłowego, brak potwierdzenia przekazania informacji o ryzyku zawodowym występującym na stanowisku pokrzywdzonej, nieoznakowanie alejki zgodnie z normą ... i ... tolerowanie składowania palet na szlaku komunikacyjnym, poza miejscem przeznaczonym do składowania, nie zapewnienie standaryzowanych elementów do wygradzenia strefy niebezpiecznej w alejce, w której doszło do wypadku”; w poz.: tiret trzecie pt.: (...) – „nieprzestrzeganie przez Pana Z. T. przepisów i zasad ruchu drogowego poprzez zajęcie drogi poszkodowanej i zajęcie jej pasa ruchu bez zachowania należytej ostrożności i dostosowania manewru do warunków panujących w alejce oraz brak przyczynienia się poszkodowanej przez brak należytej ostrożności przy wykonywaniu manewru polegającego na nieupewnieniu się o sytuacji występującej na jej pasie ruchu”; w poz.: tiret czwarte pt. „stwierdzono nieprzestrzeganie przez pracodawcę następujących przepisów prawa pracy, w szczególności przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy lub innych przepisów dotyczących ochrony życia (podać dowody)” – „Pracodawca nie dopełnił ciężących na nim obowiązków z zakresu bhp nie zapewniając bezpieczeństwa pracy w alejkach, w których nie ma możliwości montowania tymczasowego łańcuchów wygradzających strefy niebezpieczne, z uwagi na brak stelaży magazynowych – tak, aby zastąpić łańcuchy innymi elementami wygradzeń, jak np. pacholki drogowe. Dopuszczono do składowania palet w alejce jednokierunkowej, zamkniętej („ślepej”) o szerokości 2.20 m. Nie zapewnienie oznakowania alejki znakami informującymi, iż jest ona jednostronnie zamknięta tzw. „ślepa”, choć wymuszała ruch dwukierunkowy, nie posiadała ani pionowych, ani poziomych znaków wskazujących na tory jazdy wózków. Pracodawca naruszył art. 247¹ § 2 k.p. przez zaniedbanie odbycia instruktażu na stanowisku operatora wózka widłowego przez pokrzywdzoną, oraz art. 226 k.p. poprzez nie przekazanie pokrzywdzonej informacji o ryzyku zawodowym występującym na jej stanowisku pracy.”; w poz.: tiret piąte zaczynające się od słów: „stwierdzono, że wyłączną przyczyną wypadku (...)” – „Nie stwierdzono wyłącznej przyczyny wypadku. Bezpośrednią przyczyną wypadku było naruszenie zasad bhp przez Z. T. poprzez zajęcie drogi pokrzywdzonej E. O.”

W przypadku uznania wydania wyroku o wskazanej treści za niedopuszczalny, powódka wniosła o ustalenie i sprostowanie treści protokołu nr (...) ustalającego okoliczności i przyczyny wypadku przy pracy, sporządzonego dnia 10 września 2015 r., zatwierdzonego dnia 15 września 2015 r. w G., poprzez orzeczenie treści: „ustala, że do wypadku doszło na skutek umyślnego naruszenia przepisów i zasad bhp przez Z. T. polegającego na zajęciu drogi i zajęciu pasa ruchu pokrzywdzonej E. O. oraz z nieumyślnej winy pracownika, tj. powódki polegającej na niezachowaniu należytej ostrożności przy wykonywaniu manewru polegającej na nieupewnieniu się o sytuacji występującej na jej pasie ruchu”.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że treść protokołu powypadkowego nie odpowiada stanowi faktycznemu ani prawu. Już w swej pierwotnej treści jest on wewnętrznie sprzeczny. Powódka wniosła nadto, żeby w razie oddalenia powództwa w całości lub w części – na podstawie art. 102 k.p.c. – odstąpić od obciążania powódki kosztami procesowym poniesionymi przez stronę pozwaną mając na względzie dysproporcję majątkową między stronami oraz fakt, że powódka nie była reprezentowana w chwili wnoszenia pozwu oraz przez znaczną część procesu przez profesjonalnego pełnomocnika, będąc głęboko przekonaną o słuszności swoich żądań i działając w celu zabezpieczenia swoich interesów.

/ pismo procesowe powódki k. 411-413/

W odpowiedzi na rozszerzone powództwo pozwana wniosła o jego oddalenie w całości.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że kwestionuje w całości twierdzenia powódki przedstawione w tym piśmie. Zarzuciła, że wbrew twierdzeniom powódki przebieg zdarzeń w dniu wypadku nie pozwala na sprostowanie protokołu w sposób wskazany w piśmie. Protokół musi natomiast oddawać rzeczywisty przebieg zdarzenia i nie może zostać sprostowany w sposób niezgodny ze stanem faktycznym.

/pismo procesowe pozwanej k. 436/

W piśmie z dnia 25 maja 2017 r. powódka sprecyzowała żądanie pozwu w ten sposób, że wniosła o ustalenie i sprostowanie protokołu powypadkowego z dnia 10 września 2015 r., zatwierdzonego dnia 15 września 2015 r., ustalającego przyczyny i okoliczności wypadku przy pracy w ten sposób, że punkt 5 protokołu otrzyma brzmienie: w części „Zespół powypadkowy ustalił, że przyczyną bezpośrednią wypadku było dociśnięcie stopy między widłami wózka, a drugim wózkiem podnośnikowym, w wyniku czego uszkodzona doznała urazu powierzchniowego stopy prawej”, (...) nie wystąpiły, Organizacyjne – nie wystąpiły, Ludzkie – nieprzestrzeżenie przez Pana Z. T. przepisów i zasad ruchu drogowego poprzez zajęcie drogi uszkodzonej i zajęcie jej pasa ruchu bez zachowania należytej ostrożności i dostosowania manewru do warunków panujących w alejce.; w części „Stwierdzono nieprzestrzeżenie przez pracodawcę następujących przepisów prawa pracy, w szczególności przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy lub innych przepisów dotyczących ochrony życia (podać dowody)” Pracodawca nie dopełnił ciężących na nim obowiązków z zakresu bhp nie zapewniając bezpieczeństwa pracy w alejkach, w których nie ma możliwości montowania tymczasowego łańcuchów wygradzających strefy niebezpieczne, z uwagi na brak stelaży magazynowych – tak, aby zastąpić łańcuchy innymi elementami wygradzeń. Dopuszczono do składowania palet w alejce jednokierunkowej, zamkniętej („ślepej”) o szerokości 2.20 m. Nie zapewnienie oznakowania alejki znakami informującymi, iż jest ona jednostronnie zamknięta tzw. „ślepa”, choć wymuszała ruch dwukierunkowy, nie posiadała ani pionowych, ani poziomych znaków wskazujących na tory jazdy wózków. Pracodawca naruszył art. 247⁴ § 2 k.p. przez zaniedbanie odbycia instruktażu na stanowisku operatora wózka widłowego przez pokrzywdzoną, oraz z art. 226 k.p. poprzez nie przekazanie pokrzywdzonej informacji o ryzyku zawodowym występującym na jej stanowisku pracy.; w części: „Stwierdzono, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez uszkodzonego pracownika następujących przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa (podać dowody)” Nie stwierdzono, aby wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez uszkodzoną przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, wypadek został spowodowany przez p. Z. T. wskutek zajechania drogi uszkodzonej E. O..

/ pismo procesowe powódki k. 449-452/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka E. O. została zatrudniona u pozwanego pracodawcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. na podstawie umowy o pracę z dnia 2 lipca 2002 roku, zawartej na okres próbny, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku sprzedawcy. Następnie, stosunek pracy między stronami był przedłużany kolejnymi umowami zawieranymi na czas określony. Dnia 1 grudnia 2006 roku strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony. Przez cały czas zatrudnienia powódka wykonywała swoje obowiązki pracownicze w Hipermarkecie w G. przy ul. (...). Od dnia 1 października 2014 roku powódce powierzone zostało stanowisko Lidera Zespołu. Zgodnie z zaświadczeniem o zarobkach, wystawionym przez pozwanego pracodawcę dnia 8 stycznia 2016 roku, wynagrodzenie powódki, liczone jak do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wynosiło 2.402,66 złotych brutto miesięcznie.

/Dowód: umowa o pracę k.B1 akt osobowych powódki, umowa o pracę k.B6 akt osobowych powódki, umowa o pracę k.B12 akt osobowych powódki, umowa o pracę k.B17 akt osobowych powódki, umowa o pracę k.B24 akt osobowych powódki, umowa o pracę k.B55 akt osobowych powódki, porozumienie zmieniające k. (...) akt osobowych powódki, zeznania powódki k.113-115, zaświadczenie o zarobkach k.39/

Zgodnie z treścią instrukcji stanowiskowej dla stanowiska pracy powódki, tj. Lidera Zespołu (stoiska handlowe) do obowiązków powódki jako Lidera Zespołu należało:

- zarządzanie przerwami pracowników tak, aby zawsze zapewnić obsługę;
- zgłaszanie Kierownikowi propozycji dotyczących grafiku pracy współpracowników;
- koordynacja procesów wprowadzenia do firmy oraz sprawdzanie przygotowania pracowników do wykonywania pracy;
- uzgadnianie planu szkoleń w dziale z przełożonym oraz aktualizowanie danych dotyczących szkoleń;
- wykorzystywanie swojej wiedzy i doświadczenia w celu szkolenia nowych pracowników;
- pomoc w ustalaniu priorytetów i rozdzielanie bieżących obowiązków w zespole w celu maksymalizacji wydajności;
- sprawdzanie czy wszystkie produkty dostarczane w trypackach są w nich wykładane;
- przekazywanie informacji zawartych w (...) 5 oraz informacji potrzebnych do wykonywania pracy do wszystkich pracowników stoiska;
- przekazywanie w jasny sposób najważniejszych informacji przed zakończeniem zmiany do kierownika lub kolejnego lidera zespołu;
- oddelegowywanie „multiskillerów” na kasy w razie potrzeby, aby realizować zasadę „2 in front”;
- przestrzeganie wszystkich procedur oraz rutyn dotyczących stoiska i szkolenie zespołu w zakresie ich przestrzegania;
- wspieranie współpracowników w zakresie bezpiecznego środowiska pracy i poprawnego używania narzędzi pracy i procesów firmy;
- przestrzeganie przepisów bhp i ppoż oraz zasad higieny;
- kontrolowanie pod nieobecność kierownika, czy wszystkie niezgodności stwierdzone w Książce Kontrolnej zostały poprawione/wykonane zgodnie z procedurami;

- udzielanie instrukcji innym pracownikom w zakresie prawidłowych oznaczeń cenowych, oznaczeń produktów marki własnej, nowości;
- dbanie o właściwą ekspozycję produktów promocyjnych, wspierających na końcówkach oraz oznaczenia (...);
- przestrzeganie ekspozycji produktów poza półkowych (standardy dostawców, crossmerchandising).

/Dowód: instrukcja stanowiskowa powódki k.B94 akt osobowych powódki, dokument pt. „moja rola” k.60, dokument pt. „zakres odpowiedzialności stanowiska Lider Zespołu” k.61/

Zgodnie z treścią instrukcji stanowiskowej dla stanowiska pracy powódki, jej stanowisko pracy (Lider Zespołu) posiada punkty wspólne z obowiązkami pracowniczymi dla stanowiska sprzedawca – kasjer w postaci:

- przemieszczania towaru pomiędzy magazynem a stoiskiem i przestrzeganiem norm w tym zakresie;
- uzupełnianie towaru na półce w celu zapewnienia stałej dostępności produktów na stoisku;
- podczas towarowania stosowanie zasad prostego towarowania, ekspozycja towaru w tray packach;
- oferowanie klientowi towarów jak najlepszej jakości poprzez kontrolę przestrzegania zasady „Czy ja bym to kupił”, w razie potrzeby usuwanie i wymiana produktów uszkodzonych;
- udzielanie odpowiedzi na pytania klientów, wskazywanie miejsc rozmieszczenia towaru, udzielanie informacji na temat produktów;
- kontrola dat przydatności produktów na stoisku, przy wykładaniu towaru stosowanie zasady „Pierwsze weszło, pierwsze wyszło”;
- przygotowywanie (segregacja, rejestracja) towaru pod kątem przecen i strat zgodnie ze standardami firmy;
- odszukiwanie produktów po codziennym skanowaniu (...) (braki towarowe na półce);
- sprawdzanie odpowiedniego obchodzenia się ze uszkodzonymi produktami bez kodu;
- dbanie o właściwe oznaczenie cenowe produktów, umieszczanie etykiet we właściwym miejscu zgodnie z zasadami, oznaczanie braków etykiet cenowych, dbanie o oznaczenia marketingowe, zgłaszanie do Kierownika uszkodzonych oznaczeń marketingowych;
- poprawna obsługa kasy i terminalu kart płatniczych;
- obsługiwanie klientów zgodnie z zasadami SOK;
- prawidłowe rozpoznawanie znaków pieniężnych, w przypadku stwierdzenia fałszyfikatów podejmowanie stosownych działań zgodnie z obowiązującą procedurą;
- prawidłowe przyjmowanie i wydawanie gotówki oraz innych środków płatniczych;
- prawidłowe rozpoznawanie artykułów nieposiadających kodu (pieczywo, warzywa, owoce);
- znajomość założeń bieżących akcji marketingowych i promocyjnych;
- stosowanie się do ograniczeń wiekowych dla sprzedaży określonych artykułów;
- wspieranie zespołu i (...) w pracy;

- znajomość swoich obowiązków i przygotowywanie się do oceny;
- aktywne dzielenie się pomysłami odnośnie możliwości ulepszania firmy dla klientów;
- zgłaszanie przełożonemu informacji o wszelkich uszkodzonych sprzętach, narzędziach, półkach itp.;
- dbanie o mienie firmy i zapobieganie kradzieżom oraz stratom w sklepie;
- przestrzeganie wszystkich procedur i rutyn dotyczących stoiska oraz przepisów bhp, ppoż i zasad higieny.

/Dowód: instrukcja stanowiskowa powódki k.B94 akt osobowych powódki/

Powódka regularnie przechodziła u pozwanego pracodawcy szkolenia z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

/Dowód: zaświadczenie k.B2 akt osobowych powódki, zaświadczenie k.B14 akt osobowych powódki, zaświadczenie k.B53 akt osobowych powódki, zaświadczenie k.B80 akt osobowych powódki, zaświadczenie k.B89 akt osobowych powódki, karta szkolenia wstępnego k.B95 akt osobowych powódki, zaświadczenie k.B99 akt osobowych powódki, zaświadczenie k. (...) akt osobowych powódki/

Powódka przechodziła także szkolenia z zakresu obsługi i eksploatacji wózków jezdniowych z napędem silnikowym, a ponadto posiadała zaświadczenie lekarskie zezwalające na pracę na stanowisku operatora wózka jezdniowego.

/Dowód: zaświadczenie o ukończeniu szkolenia k. (...) akt osobowych powódki, dokumentacja pracownicza k. (...) akt osobowych powódki, zaświadczenie lekarskie k. (...) akt osobowych powódki, zaświadczenie lekarskie k. (...) - (...) akt osobowych powódki, zaświadczenie ukończenia szkolenia instruktazowego w zakresie bezpiecznej pracy przy obsłudze wózków typu Roll C. k. (...) akt osobowych powódki, orzeczenie psychologiczne k. (...) akt osobowych powódki, orzeczenie lekarskie k. (...) akt osobowych powódki, orzeczenie lekarskie k. (...) akt osobowych powódki, zeznania powódki k.113-115/

W pozwanym zakładzie pracy obowiązywała Instrukcja bezpiecznej organizacji transportu wózkami jezdniowymi z napędem silnikowym w (...) Sp. z o.o., która regulowała prawidłowy sposób obsługi wózków widłowych przez pracowników ich używających. Zgodnie z punktem I.6 Instrukcji na oznakowanych drogach hipermarketu obowiązują zasady ruchu drogowego, a na nieoznakowanych skrzyżowaniach dróg, przejść i przejazdów zasada pierwszeństwa z prawej strony. Stosownie do punktu I.7 Instrukcji na wszystkich powierzchniach, po których mogą przemieszczać się wózki oraz osoby piesze, osoba piesza ma zawsze pierwszeństwo. Zgodnie z punktem I.11 Instrukcji eksploatacja wózka powinna być zgodna z jego przeznaczeniem i dokumentacją techniczno-ruchową. Zgodnie z punktem I.14 Instrukcji kierowca wózka jezdniowego jest odpowiedzialny za wygradzenie strefy niebezpiecznej przed przystąpieniem do czynności związanych z transportem pionowym towarów przy użyciu wózka. Zgodnie natomiast z punktem I.15 Instrukcji do wygradzenia strefy niebezpiecznej muszą być stosowane łańcuchy (liny itp.), za pomocą których wygradza się rejon zagrożenia. Stosownie do punktu III.2 Instrukcji kierowca wózka jezdniowego jest obowiązany przestrzegać w czasie jazdy wszystkich przepisów ruchu drogowego i oznakowania na terenie zakładu. Zgodnie natomiast z punktem III.3 Instrukcji kierowca powinien przestrzegać bezpiecznych metod pracy w transporcie zakładowym a w szczególności: zachować zawsze bezpieczną odległość podczas jazdy za innym pojazdem, wózek prowadzić z prędkością zapewniającą pełne bezpieczeństwo ruchu i umożliwiającą bezpieczne zatrzymanie w nagłych sytuacjach, podczas jazdy zawsze patrzeć w kierunku jazdy, a jeżeli widoczność jest utrudniona przez wysoki ładunek, transportować go jadąc tyłem obserwując trasę jazdy. Zgodnie z punktem IV Instrukcji kierowcy zabrania się m.in.: uruchamiania wózka jezdniowego bez sprawdzenia jego stanu technicznego, potwierdzonego wpisem do „Rejestru wydawania kluczy do uruchamiania wózków jezdniowych dla (...); ustawiania wózka w miejscach niedozwolonych, tarasując drogi i kolidujących z ruchem drogowym lub ograniczającym dostęp do pomieszczeń, gaśnic, tablic rozdzielczych prądu, a także stosowania niebezpiecznych metod pracy stanowiących zagrożenie dla życia swojego i współpracowników. Pracodawca udostępnił także pracownikom Instrukcję obsługi wózków widłowych (...) 212-220. Zgodnie z treścią punktu 4.1 Instrukcji wózek może poruszać się wyłącznie po przeznaczonych do

tego celu trasach. Nieuprawnione osoby trzecie nie mają prawa wstępu na obszar pracy wózka. Ładunek należy składować tylko w przewidzianych do tego celu miejscach. Operator musi dostosowywać prędkość jazdy do lokalnych warunków. Prędkość jazdy na zakrętach, w wąskich przejazdach i w ich pobliżu, przez drzwi wahadłowe i w miejscach o słabej widoczności musi być odpowiednio mniejsza. Operator musi utrzymywać odpowiednią odległość od pojazdów poprzedzających wózek i cały czas mieć wózek pod kontrolą. Zabrania się nagłego zatrzymywania (z wyjątkiem przypadków zagrożenia), szybkiego zawracania i wyprzedzania w miejscach niebezpiecznych lub o utrudnionej widoczności. Operator powinien przez cały czas patrzeć w kierunku jazdy i zapewnić sobie dobrą widoczność trasy przejazdu. Podczas transportu ładunków ograniczających widoczność wózek należy poruszać w kierunku napędu. Jeśli nie jest to możliwe, przed wózkiem powinna iść druga osoba, która będzie ostrzegać o niebezpieczeństwach.

/Dowód: Instrukcja bezpiecznej organizacji transportu wózkami jezdniowymi z napędem silnikowym w (...) Sp. z o.o. k.62-65, Instrukcja obsługi (...) 212-220 k.66-75/

W dniu 22 lipca 2015 roku, powódka rozpoczęła pracę o godzinie 14:00 na swoim stanowisku pracy na terenie hipermarketu T. w G. przy ulicy (...). Powódka czuła się dobrze i nie uskarżała się na żadne dolegliwości zdrowotne. Od początku wykonywania pracy na swojej zmianie, powódka wykonywała zwykle czynności przewidziane na stanowisku Lidera Zespołu, tj. wykonywała korekty cen towarów, prace biurowe, czy dowoziła palety z towarem do uzupełnienia przez pracowników na regałach. Po przerwie, około godziny 18:00, powódka powróciła do wykonywania swoich obowiązków pracowniczych. W sklepie trwało przygotowywanie otwarcia promocji w dniu następnym. Około godz. 18.20 powódka udała się po akumulatorowy podnośnikowy wózek widłowy z dyszlem typu (...) 212-220 firmy (...) w celu przewiezienia palety z piwem, która stała w alejce magazynu. W alejce okazało się, że przewiezienie palety nie jest możliwe bez wcześniejszego przesunięcia innej palety stojącej naprzeciwko. Powódka uniosła przeszkadzającą paletę i przetransportowała ją pod ścianę zamykającą alejkę. Następnie powódka spojrzała do tyłu żeby upewnić się, czy nic nie stoi jej na drodze, po czym kontynuowała manewr cofając wózek w celu osiągnięcia pozycji, w której będzie możliwe podjęcie palety z piwem, którą chciała zabrać. Powódka widziała znajdujący się przy wjeździe do alejki wózek widłowy kierowany przez Z. T., ale nie spodziewała się, że może on planować wjechać do alejki. Podczas cofania wózka widłowego powódka nie kontrolowała już obszaru za swoimi plecami. W czasie gdy powódka cofała Z. T. wjechał wózkiem widłowym do alejki magazynowej w której pracowała powódka, skierował wózek na tor poruszania się powódki zajeżdżając jej drogę i tam go zatrzymał. Powódka nie będąc świadoma istniejącego zagrożenia nadal cofała swój wózek widłowy doprowadzając po przebyciu ok. 1,6 metra i upływie ok. 3 sekund do zderzenia obsługiwanego przez nią wózka z pojazdem kierowanym przez Z. T.. Zderzenie spowodowało potknięcie się powódki o widły wózka widłowego prowadzonego przez Z. T. i najechanie przez wózek widłowy obsługiwany przez powódkę na stopę prawej nogi powódki, co skutkowało odniesieniem przez powódkę urazu ciała w postaci zmiążdżenia tkanek miękkich prawej stopy. Z. T. próbował ostrzec powódkę głosowo w postaci komunikatu „E. uważaj”, jednakże nie wystarczyło to, aby uniknąć kolizji. Tracąc równowagę powódka nie puściła dyszla wózka widłowego, przy pomocy którego wykonywała manewr cofania.

/Dowód: Protokół powypadkowy Nr (...) k.6, nagranie przebiegu wypadku z kamer przemysłowych na płycie CD k.59, zeznania powódki k.113-115, zeznania świadka S. R. k.115-117, zeznania świadka Z. T. k.117-118, Protokół z rekonstrukcji wypadku przy pracy z dnia 13 sierpnia 2015 roku zawarty w oryginale akt powypadkowych k.147, opinia biegłego J. M. k. 166-192/

Aleja magazynowa, na której doszło do wypadku była drogą jednokierunkową, ślepą, oznaczoną jedynie żółtymi pasami bezpieczeństwa wyznaczającymi drogę transportową i mającą 225 cm szerokości. Szerokość wózka widłowego jakim kierowała powódka wynosiła 80 cm, a promień jego skrzytu wynosił 147,40 cm. Najmniejszy wymiar korytarza roboczego dla palety o wymiarze 800x1200 mm wynosi 218,60 cm. Alejka nie posiadała oznaczeń regulujących ruch w alejce, a powódka nie odgrodziła wjazdu do alejki co mogłaby zrobić wyłączając wjazd np. paletą lub wózkiem, gdyż w magazynie nie było taśm, czy łańcuchów przeznaczonych do odgrodzenia alejki w takiej sytuacji. Odgrodzenie alejki nie było jednak obowiązkiem powódki, gdyż nie unosiła przy pomocy wózka widłowego ciężaru na wysokość powyżej 30 cm. Zwyczajowo natomiast w pozwanej Spółce nie wjeżdżano drugim wózkiem widłowym

do alejki na magazynie jeżeli pracował w nim już inny operator. W momencie wypadku powódka miała 5-6 letnie doświadczenie w kierowaniu wózkiem widłowym.

/Dowód: zeznania powódki k.113-115, zeznania świadka R. C. k.153-155, notatka informacyjna k. 192/

Pierwszej pomocy przedmedycznej powódce udzielił inny pracownik pozwanego pracodawcy, który był świadkiem zaistniałego wypadku – S. R.. Z powodu odniesionych obrażeń powódka została odwieziona karetką pogotowia na Szpitalny Oddział Ratunkowy Szpitala Miejskiego w G.. Po przeprowadzeniu badań (w tym RTG) lekarz stwierdził u powódki uraz powierzchniowy stopy prawej, zalecając oszczędzanie stopy i okłady. W związku z wypadkiem powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim do dnia 16 października 2015 roku. Podczas leczenia obrażeń stopy powódka pozostawała pod opieką medyczną Poradni Chirurgicznej (...) w G..

/Dowód: Protokół powypadkowy Nr (...) k.6, Protokół Nr (...) k.6, zaświadczenie o stanie zdrowia k.11-12, historia zdrowia i choroby k.13-14, dokumentacja medyczna k.15, zeznania powódki k.113-115, zeznania świadka S. R. k.115-117/

Zdarzenie zostało zgłoszone pozwanemu w dniu 22 lipca 2015 r. przez kierownika dyżurnego H. A.. Na tej podstawie pozwany powołał dwuosobowy zespół powypadkowy, w którego skład weszli: specjalista BHP R. C. oraz społeczny inspektor pracy J. B.. W dniu 01 września 2015 r. zespół powypadkowy sporządził protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy nr (...). Stwierdzono w nim, że wypadek powódki z dnia 22 lipca 2015 roku stanowił indywidualny wypadek przy pracy, którego bezpośrednią przyczyną było dociśnięcie stopy między widłami wózka a drugim wózkiem podnośnikowym, w wyniku czego powódka doznała urazu powierzchniowego stopy prawej. Ustalono, że wypadek został spowodowany zachowaniem człowieka, a mianowicie nieprzestrzeganiem przez powódkę przepisów i zasad ruchu drogowego (zachowanie szczególnej ostrożności podczas manewru cofania pojazdem), niewłaściwym prowadzeniem przez powódkę wózka podnośnikowego (tyłem do kierunku jazdy) oraz brakiem zachowania przez powódkę ostrożności podczas manewrowania wózkiem jezdniowym (nie puszczenie dyszla wózka). Jednocześnie zespół powypadkowy nie stwierdził w protokole nieprzestrzegania przez pracodawcę przepisów prawa pracy, w szczególności przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy lub innych przepisów dotyczących ochrony życia. Stwierdzono, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez powódkę umyślnie lub poprzez rażące niedbalstwo przepisu art. 211 k.p., przepisu art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. a i b ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, Instrukcji bezpiecznej organizacji transportu wózkami jezdniowymi z napędem silnikowym w T./ (...) Sp. z o.o. (002) oraz punktów 4.1, 4.2.2 i 4.2.6 Dokumentacji (...)Ruchowej ((...)) – Instrukcji obsługi wózków jezdniowych (...) 212/214/216/220. Zespół powypadkowy stwierdził na tej podstawie, że powódka nie przestrzegając przepisów i zasad bhp przyczyniła się do zaistnienia wypadku przy pracy w sposób jednoznaczny. W zakresie wniosków powypadkowych polecono omówić okoliczności i przyczyny wypadku z pracownikami, cofnąć powódce imienne zezwolenie na użytkowanie wózków jezdniowych do czasu przeprowadzenia ponownego instruktażu na stanowisku operatora wózka jezdniowego z omówieniem procedur i instrukcji, a także przeprowadzić szkolenie profilaktyczne operatorom wózków jezdniowych, celem przypomnienia o obowiązku przestrzegania Instrukcji bezpiecznej organizacji transportu wózkami jezdniowymi z napędem silnikowym w T./Polska (002) i Procedury nadzoru nad eksploatacją wózków jezdniowych w obiektach T., jak również o zakazie obsługi wózków jezdniowych w trakcie prowadzenia prac na rzecz firm zewnętrznych. Powódka została zapoznana z treścią protokołu powypadkowego w dniu 07 września 2015 r. Oświadczyła wówczas, że nie zgadza się z nią i że dostarczy w terminie 3 dni swojego uwagi i zastrzeżenia.

/Dowód: protokół powypadkowy Nr (...) k.6, zeznania świadka J. B. k.118-121, zeznania świadka R. C. k.153-155/

W piśmie z dnia 09 września 2015 r. powódka wniosła o zmianę składu zespołu powypadkowego zarzucając, że społeczny inspektor pracy J. B. jest stronniczy w swoich opiniach ze względu na koleżeństwo łączące go ze Z. T.. Powódka stwierdziła też, że nie zgadza się w całości ze stwierdzeniem, że jest winna spowodowania wypadku przy pracy. Powódka zarzuciła Z. T., że wjechał wózkami wysokiego składowania w tą samą alejkę, w której ona wykonywała

już pracę wózkami wysokiego składowania, nie zachowanie bezpiecznej odległości, najechanie na stopę, a tym samym spowodowanie jej uszkodzenia.

/Dowód: odwołanie i zastrzeżenia od decyzji nr (...) k.7-10/

W wyniku rozpatrzenia zastrzeżeń powódki zespół powypadkowy sporządził protokół powypadkowy nr (...), w którym podtrzymał swoje wcześniejsze ustalenia dodając jedynie, że przyczynę wypadku stanowiła również rutyna podczas obsługi wózka. Z protokołu powypadkowego usunięto jednocześnie stwierdzenie, że naruszenie przez powódkę przepisów i zasad ochrony życia i zdrowia stanowiące wyłączną przyczynę wypadku miało charakter umyślny i poprzestano na stwierdzeniu, że wynikało z rażącego niedbalstwa. Odmawiając uwzględnienia wniosku powódki zespół powołał się przede wszystkim na zapis z kamery przemysłowej monitoringu.

/Dowód: Protokół Nr (...) k.6, zeznania świadka J. B. k.118-121, zeznania świadka R. C. k.153-155/

W piśmie z dnia 25 września 2015 r. powódka wniosła do dyrektora regionalnego, menadżera sklepu, Zarządu Związków Zawodowych (...) oraz specjalisty ds. BHP B. K. skargę na czynności komisji powypadkowej zakończone protokołem nr (...). Powódka ponownie zarzuciła J. B. stronniczość. Powódka zarzuciła, że gdyby nie pośpiech i zajechanie jej pasa ruchu przez Z. T. do wypadku by nie doszło. Wskazała też, że jest traktowana jakby tylko ją dotyczyły przepisy ruchu drogowego i BHP.

/Dowód: skarga zażalenie z dnia 25 września 2015 roku k.6/

Na skutek wypadku przy pracy powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim przez około 2,5 miesiąca. Z powódką został rozwiązany stosunek pracy z uwagi na likwidację stanowiska pracy. Powódka otrzymała wypowiedzenie zwykłe umowy o pracę i odprawę w związku z rozwiązaniem umowy o pracę. Powódka złożyła pozew o sprostowanie protokołu powypadkowego z uwagi na fakt, iż początkowo bała się zwolnienia z pracy z uwagi na treść protokołu. W toku procesu powódka zdecydowała, że będzie domagać się od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odszkodowania w związku z wypadkiem przy pracy. Po powrocie przez powódkę ze zwolnienia lekarskiego w związku z wypadkiem przeprowadzono szkolenie stanowiskowe powódki, podczas którego powódka została pouczona, że w alejce może pracować jeden wózek.

/Dowód: zeznania powódki E. O. karta 466-467, e protokół karta 468/

Przyczynami wypadku z dnia 22 lipca 2015 roku był brak oznakowania zgodnie z zasadami bezpieczeństwa pracy dróg transportowych, wjechanie na obszar zagrożony bez upewnienia się obsługującego wózek Z. T. oraz niedostateczna koncentracja uwagi powódki na wykonywanej czynności w związku z wykonywanym manewrem cofania wózkami. Powódka oraz Z. T. naruszyli przepisy dotyczące poruszania się wózkami widłowymi, jak również przepisy o ruchu drogowym. Po stronie pozwanego pracodawcy zaistniały okoliczności uprawniające do stwierdzenia nieprzestrzegania zasad bezpieczeństwa pracy przez pracodawcę. Przyczyną bezpośrednią zagrożenia życia i zdrowia dla powódki było wjechanie w obszar zagrożony i zajechanie powódce drogi przez wózek kierowany przez Z. T. w trakcie wstecznego ruchu wózka powódki. Przyczynami pośrednimi była niedostateczna obserwacja toru jazdy przez powódkę w trakcie cofania przy manewrowaniu i niedokonanie przez pracodawcę takiego oznakowania dróg transportowych, aby nie mogły manewrować jednocześnie dwa podnośnikowe wózki jezdniowe.

/dowód: opinia biegłego sądowego J. M. karta 166 - 189 i B. D. karta 280- 293/

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny dowodów:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, w tym dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych powódki, dowodów z zeznań świadków: S. R. (k. 115), Z. T. (k. 117-118), J. B. (k. 118-121), R. C. (k. 153-155), dowodu z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa pracy, ergonomii i ryzyka zawodowego (k. 166-192), uzupełniającej opinii z zakresu bezpieczeństwa pracy, ergonomii i ryzyka zawodowego (k. 235-239), dowodu z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy (k. 280-293), uzupełniających opinii biegłego z zakresu

bezpieczeństwa i higieny pracy (k. 348-351, k. 366-368 i k. 414-418), dowodu z nagrania przebiegu wypadku z kamer przemysłowych na podstawie zapisu znajdującego się na płycie CD (k. 59), a także dowodu z przesłuchania stron, który to dowód wobec niestawiennictwa strony pozwanej Sąd ograniczył do przesłuchania powódki (k. 113-115 i 466 verte-467).

Dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one wątpliwości Sądu tak co do autentyczności, jak i twierdzeń w nich zawartych, a żadna ze stron nie kwestionowała ich mocy dowodowej.

Jako wiarygodne Sąd ocenił także zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, albowiem były one rzeczowe, logiczne i spójne z materiałem dowodowym sprawy. Zeznania te potwierdzają, że w pozwanej istniał zakaz wjazdu wózkiem widłowym w alejkę magazynową w sytuacji, gdy pracował już w niej inny operator wózka widłowego. Należy zaznaczyć jednakże, że jeżeli chodzi o sam przebieg zdarzenia, to zeznania świadków nie wniosły wiele ponad to, co można ustalić na podstawie innych dowodów, w szczególności dowodu z nagrania z kamery monitoringu zamontowanej w magazynie. W tej sytuacji zeznania świadków odzwierciedlały bardziej ich ocenę zdarzenia, aniżeli były podstawowym dowodem dokumentującym jego przebieg.

Jako wiarygodne Sąd uznał również dowody z opinii biegłych oraz uzupełniających opinii biegłych. Sporządzone przez biegłych opinie należy ocenić jako wnikliwie i szczegółowe, a dokonane przez nich wnioski jako klarowne, logiczne i nie noszące cech dowolności. Zdaniem Sądu, biegli w oparciu o wszechstronną analizę materiału dowodowego, sporządzili opinie kompletne i dokładne, a nadto kategoryczne i zgodne z doświadczeniem życiowym oraz wskazaniami wiedzy w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy. W ocenie Sądu, komunikatywność sformułowań opinii pozwala na zrozumienie wyrażonych w nich ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Opinie nie zawierają również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Należy wskazać, że opinie były kwestionowane tak przez pozwanego, jak i powódkę, jednakże zdaniem Sądu sformułowane przez strony zarzuty nie były trafne. Należy wskazać, że zarzuty stron koncentrowały się na odmiennej ocenie faktów kwestionując ocenę niekorzystną dla strony skarżącej. I tak strona pozwana wskazywała przykładowo na brak związania normą PN-68/M- (...), na fakt wielokrotnych kontroli ze strony Państwowej Inspekcji Pracy, dopuszczenie obiektu do użytku, czy brak przyczynienia się do wypadku przez Z. T., uwypuklając okoliczności obciążające powódkę takie jak cofanie bez obserwowania toru jazdy, brak kontrolowania toru jazdy mimo zauważenia przy wjeździe do alejki Z. T., czy kontynuowanie przemieszczania się w tył mimo ostrzeżeń wypowiedzianych przez Z. T.. Powódka kwestionowała natomiast okoliczność przyczynienia się do wypadku przy pracy, w szczególności niedostateczną koncentrację. W ocenie Sądu, zarzuty stron nie znajdują odzwierciedlenia w stanie faktycznym sprawy i dlatego nie zasługiwały na uwzględnienie. Należy podkreślić, że obie opinie biegłych są w swojej treści zasadniczo zbieżne. Okoliczność natomiast, że dokonują oceny zdarzenia w sposób odmienny od zapatrywania strony nie czyni ich jednostronnymi. Za wiarygodny Sąd uznał dowód z nagrania kamery monitoringu dokumentujące przebieg zdarzenia. Przedmiotowy zapis obrazu pozwolił szczegółowo odtworzyć przebieg zdarzenia i ustalić przyczyny wypadku przy pracy.

Jako wiarygodne w zakresie faktów Sąd uznał zeznania powódki oceniając je jako rzeczowe, logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd pominął zeznania powódki w zakresie dokonanej przez nią oceny własnej zdarzenia, w szczególności jej twierdzenia, że nie przyczyniła się ona do zdarzenia, albowiem ta ocena jest subiektywnym twierdzeniem powódki nie mającym żadnego przełożenia na ustalony na podstawie analizy dowodów sprawy stan faktyczny.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

Powódka domagała się w niniejszej sprawie sprostowania protokołu powypadkowego z dnia 10 września 2015 r. w sposób sprecyzowany w piśmie procesowym z dnia 25 maja 2017 r., to jest w ten sposób, że punkt 5 protokołu otrzyma brzmienie: w części „Zespół powypadkowy ustalił, że przyczyną bezpośrednią wypadku było dociśnięcie stopy między widłami wózka, a drugim wózkiem podnośnikowym, w wyniku czego poszkodowana doznała urazu powierzchniowego stopy prawej”, (...) nie wystąpiły, Organizacyjne – nie wystąpiły, Ludzkie – nieprzestrzeżenie

przez Pana Z. T. przepisów i zasad ruchu drogowego poprzez zajęcie drogi uszkodzonej i zajęcie jej pasa ruchu bez zachowania należytej ostrożności i dostosowania manewru do warunków panujących w alejce.; w części „Stwierdzono nieprzebranie przez pracodawcę następujących przepisów prawa pracy, w szczególności przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy lub innych przepisów dotyczących ochrony życia (podać dowody)” Pracodawca nie dopełnił ciężących na nim obowiązków z zakresu bhp nie zapewniając bezpieczeństwa pracy w alejkach, w których nie ma możliwości montowania tymczasowego łańcuchów wygradzających strefy niebezpieczne, z uwagi na brak stelaży magazynowych – tak, aby zastąpić łańcuchy innymi elementami wygradzeń. Dopuszczono do składowania palet w alejce jednokierunkowej, zamkniętej („ślepej”) o szerokości 2.20 m. Nie zapewnienie oznakowania alejki znakami informującymi, iż jest ona jednostronnie zamknięta tzw. „ślepa”, choć wymuszała ruch dwukierunkowy, nie posiadała ani pionowych, ani poziomych znaków wskazujących na tory jazdy wózków. Pracodawca naruszył art. 247⁴ § 2 k.p. przez zaniedbanie odbycia instruktażu na stanowisku operatora wózka widłowego przez pokrzywdzoną, oraz z art. 226 k.p. poprzez nie przekazanie pokrzywdzonej informacji o ryzyku zawodowym występującym na jej stanowisku pracy.; w części: „Stwierdzono, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez poszkodowanego pracownika następujących przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa (podać dowody)” Nie stwierdzono, aby wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez poszkodowaną przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, wypadek został spowodowany przez p. Z. T. wskutek zajechania drogi uszkodzonej E. O.”.

Oceniając dochodzone przez powódkę roszczenie przede wszystkim należy wskazać, że roszczenie o sprostowanie protokołu powypadkowego jest roszczeniem o ustalenie, a zatem zgodnie z art. 189 k.p.c. musi dążyć do ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, nie może natomiast zmierzać do ustalenia faktów. Warto zauważyć w tym kontekście, iż wydane na podstawie upoważnienia ustawowego znajdującego się w art. 237 § 1 pkt 1 i 2 k.p. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy (Dz. U. z 2009r., Nr 105, poz. 870), jakkolwiek tworzy po stronie pracodawcy obowiązek sporządzenia „protokołu powypadkowego”, nie przewiduje dla pracownika prawa do żądania sprostowania jego treści, jak to ma miejsce np. w art. 97 § 2¹ k.p. dotyczącym sprostowanie treści świadectwa pracy. W konsekwencji należy przyjąć, że pracownik może mieć interes prawny w ustaleniu treści powypadkowego, ale tylko w zakresie faktów, które mają charakter prawotwórczy. Sąd podziela w niniejszym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 12 maja 2000 r. w sprawie II UKN 545/99. Jednocześnie zwrócić należy uwagę, że za fakty prawotwórcze w rozumieniu powództwa o ustalenie treści protokołu powypadkowego należy uznawać fakty dotyczące pracownika w kontekście jego prawa do świadczenia, a zatem niewątpliwie te które uniemożliwiają mu prawo do świadczenia jak stwierdzenie w protokole powypadkowym, że zdarzenie nie było wypadkiem przy pracy czy te wyłączające prawo do świadczenia z uwagi na wyłączną winę pracownika. Za fakty prawotwórcze w kontekście dokumentowania sytuacji prawnej pracownika i pracodawcy należy uznać także fakty dotyczące ustalenia przyczyny jeżeli leżała ona także po stronie pracodawcy wobec naruszenia zasad i przepisów bhp /porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2009 roku wydany w sprawie II PK 282/08/.

Sąd orzekający zauważa jednakże, że nie każdy fakt podany w protokole powypadkowym stanowi fakt prawotwórczy co do którego ustalenia ma interes prawny powód. Jeżeli określone zdarzenie może kreować odpowiedzialność różnych podmiotów z odmiennych rodzajowo stosunków prawnych, to celowe jest dopuszczenie ustalenia treści protokołu powypadkowego w postępowaniu przed sądem pracy, wyniki którego postępowania mogą przesądzić, wyeliminować lub zapobiec ponownemu ustaleniu następstw zdarzenia. Fakty prawotwórcze są faktami z których wynika jakieś prawo lub stosunek prawny. Czasami jedynie połączenie faktów z innymi kreuje prawo i stosunek prawny. W każdej zatem sprawie o takim charakterze wymagana jest więc ocena czy dany fakt w istocie ma charakter prawotwórczy w kontekście wywodzonego stanu faktycznego czy też nie. Nie można tym samym postawić jasnej granicy pomiędzy ustaleniami protokołu powypadkowego podlegającymi sprostowaniu a takimi które z uwagi na brak interesu prawnego w powództwie sprostowaniu nie podlegają.

W niniejszej sprawie, faktem o charakterze prawotwórczym jest z pewnością ustalenie dotyczące przyczyn wystąpienia wypadku przy pracy w kontekście prawa do ewentualnych świadczeń powódki przysługujących jej w związku z

wypadkiem przy pracy. Należy wskazać bowiem, że pozwany nie kwestionował faktu zaistnienia wypadku przy pracy, wskazywał jednakże że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez powódkę przepisów i zasad ochrony życia i zdrowia, do którego doszło w wyniku rażącego niedbalstwa powódki.

Zawarcie przedmiotowego stwierdzenia w protokole powypadkowym uniemożliwia powódce uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Zgodnie bowiem z treścią art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz. U. 2009 Nr 167, poz. 1322 ze zm.) świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadku przy pracy, było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa.

Wskazać w tym miejscu należy, że samo ustalenie w toku postępowania sądowego, że wyłączną przyczyną wypadku przy pracy nie było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa nie daje podstaw do uznania protokołu powypadkowego jako dokumentu pełnego bez dokonania ustalenia rzeczywistej przyczyny wypadku. W takim kontekście należy ocenić, że w sprawie w której przedmiotem rozstrzygnięcia jest ustalenie, że wyłączną przyczyną wypadku nie było naruszenie przez pracownika przepisów bhp które uniemożliwiałyby mu uzyskanie prawa do świadczenia, koniecznym jest również ustalenie faktycznej przyczyny wypadku.

Powództwo pracownika nie może natomiast dążyć do uzyskania dowodu, który mógłby być później przez niego wykorzystany w ramach innego postępowania (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2005 r. w sprawie I PZP 2/05). Powyższe oznacza, że powództwo to nie może służyć zmianom określeń protokołu czy też użytych w nim sformułowań, które nie mają charakteru wpływającego na świadczenia pracownika.

W tym zakresie brak jest zatem interesu prawnego po stronie powódki do dokonania wnioskowanych przez nią ustaleń. Ustalenie takie zmierza bowiem do ustalenia faktów, co nie jest dopuszczalne. Wskazane przez powódkę okoliczności będą mogły być natomiast przedmiotem samodzielnych ustaleń sądu w ewentualnym procesie o świadczenie. Podkreślić trzeba, że protokół powypadkowy mimo pewnego gwarancyjnego charakteru w kontekście przysługujących pracownikowi roszczeń odszkodowawczych stanowi dokument prywatny, z którym nie są związane szczególne przywileje dowodowe.

Przechodząc do oceny prawnej roszczenia powódki o ustalenie treści protokołu powypadkowego w zakresie w jakim toczyło się od początku postępowanie dowodowe, to jest ustalenia, że zachowanie powódki w dniu zdarzenia nie stanowiło przesłanki wyłączającej prawa do świadczenia z art. 21 ustęp 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych /Dz. U 2002 nr 199, poz. 1673/ stwierdzić należy, że naruszenie przepisów o ochronie zdrowia i życia zawinione musi w świetle cytowanego przepisu stanowić wyłączną przyczynę wypadku. Zastosowanie tej regulacji nie budzi wątpliwości gdy zachowanie ubezpieczonego stanowi jedyną przyczynę wypadku. Kiedy istnieje kilka przyczyn wypadku - współprzyczyn to należy oceniać adekwatny związek przyczynowy to jest czy wypadek stanowi normalne następstwo działania lub zaniechania. Uwzględnienie innych zdarzeń jako współprzyczyn wypadku możliwe jest wówczas, gdy w normalnie ocenianym toku czynności zwiększają prawdopodobieństwo wystąpienia wypadki. Tylko wystąpienie takich przyczyn wyklucza wyłączność. Współprzyczyna w zdarzeniu występuje wówczas, gdy w normalnym jego toku działanie poszkodowanego nie mogłoby doprowadzić do wypadku. Zwolnienie z obowiązku wypłaty świadczeń jest możliwe w razie udowodnienia skrupulatnego, że wyłączną przyczyną zdarzenia było naruszenie przez pracownika przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. W przypadkach gdy wypadek spowodowany jest jedynie częściowo z winy pracownika zasadne jest przyznanie i wypłata świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego i zwolnienie poszkodowanego z odpowiedzialności za spowodowanie wypadku /wyrok SN z dnia 8 lipca 2009 roku I PK 37/09/.

Przedkładając powyższe na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, że z ustalonego stanu faktycznego, w tym opinii dwóch biegłych zawarte w protokole powypadkowym z dnia 10 września 2015 r. stwierdzenie o wyłącznej winie powódki w spowodowaniu wystąpienia wypadku przy pracy nie jest w tym stanie faktycznym uzasadnione.

Zgodnie bowiem z ustalonym przebiegiem zdarzenia bezpośrednim sprawcą wypadku przy pracy był Z. T., który mimo, iż widział manewrującą w alejce powódkę, wjechał do niej również kierowanym przez siebie wózkiem widłowym i ustawił wózek na torze jazdy powódki, czym doprowadził do zderzenia powódki z wózkiem. Należy wskazać, że Z. T. zachował się w opisany sposób mimo istnienia w pozwanej spółce zakazu pracy w alejce dwóch wózków widłowych, który to zakaz wynikał z treści zeznań świadków, a także mimo tego, że jako osoba jadąca na wprost i mająca dobrą widoczność nie ocenił prawidłowo postępowania powódki, która odstawiając paletę pod ścianę kontynuowała manewr umożliwiając jej przemieszczenie palety z piwem, co było jej pierwotnym zamiarem przy wjeździe do alejki. Powyższe zachowanie Z. T. stanowiło, zdaniem Sądu, bezpośrednią przyczynę wypadku, co wynika z opinii zarówno biegłego sądowego J. M. jak i B. D.. Swoim zachowaniem Z. T. naruszył normy z rozdziału I pkt 6, pkt 12, rozdziału III pkt 2 „Instrukcji bezpiecznej organizacji transportu wózkami jezdniowymi z napędem silnikowym T./ Polska spółka zoo w której stwierdza się, że w razie stwierdzenia, że nie są zachowane warunki bezpiecznej eksploatacji, eksploatacja wózka powinna być przerwana. Prawo do natychmiastowego wstrzymania eksploatacji przysługuje kierowcy wózka, pracownikom dozoru i inspektorowi (...). Ponadto, w przedmiotowej instrukcji stwierdza się, że w czasie jazdy obowiązkowo przestrzegać należy wszystkich przepisów ruchu drogowego i oznakowania na terenie zakładu oraz nie można stosować metod pracy stanowiących zagrożenie dla życia swojego i współpracowników. Z. T. naruszył także zasady określone w instrukcji obsługi akumulatorowego podnośnikowego wózka widłowego z dyszlem marki (...) typu (...) 212-220, zgodnie z którą wymienioną w nim zasadą obszarem zagrożenia jest obszar na którym jadący lub podnoszący ładunek wózek stanowią zagrożenie dla osób. Do obszaru zagrożenia zalicza się obszar w zasięgu którego może nastąpić upadek ładunku lub innych elementów. Ważkim jest to, że w przedmiotowej instrukcji wyraźnie wskazano, że osoby nieupoważnione nie mają wstępu na obszar zagrożenia. W przypadku wystąpienia zagrożenia osób należy je natychmiast zasygnalizować. Jeżeli mimo ostrzeżeń w obszarze zagrożenia znajdują się osoby nieupoważnione należy niezwłocznie zatrzymać wózek. Z. T. widział powódkę pracującą z wózkiem widłowym i nie miał prawa do dokonywania wjazdu do obszaru pracy wózka powódki, jako obszaru zagrożonego. Stwierdzić należy, że Z. T. naruszył także zasady określone w ustawie Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 roku / Dz. U poz 1137, ze zmianami/, zgodnie z którym to art. 22 ustęp 1, 4 i 5 kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu z zachowaniem należytej ostrożności i zmieniając pas ruchu jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru. Ponadto, Z. T. naruszył swoim zachowaniem normę art. 46 ustęp 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym zatrzymanie i postój pojazdu są dozwolone tylko w miejscu i w warunkach w których jest on z dostatecznej odległości widoczny dla innych kierujących i nie powoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego. Z. T. naruszył tym samym normę bezpieczeństwa pracy określoną w art. 211 pkt 2 kodeksu pracy, zgodnie z którą pracownik powinien wykonywać pracę w sposób zgodny z przepisami i zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy i stosować się do wydawanych w tym zakresie poleceń oraz wskazówek położonych. Należy wskazać, iż zgodnie z punktem III.3 Instrukcji bezpiecznej organizacji transportu wózkami jezdniowymi z napędem silnikowym w (...) Sp. z o.o. kierowca powinien przestrzegać bezpiecznych metod pracy w transporcie zakładowym a w szczególności: zachować zawsze bezpieczną odległość podczas jazdy za innym pojazdem, stosownie natomiast do punktu IV tej Instrukcji kierowcy zabrania się m.in. ustawiania wózka w miejscach niedozwolonych, tarasując drogi i kolidujących z ruchem drogowym. Zgodnie natomiast z treścią punktu 4.1 Instrukcji obsługi wózków widłowych (...) 212-220 operator musi utrzymywać odpowiednią odległość od pojazdów poprzedzających wózek i cały czas mieć wózek pod kontrolą. W ocenie Sądu, nawet gdyby przyjąć, że Z. T. nie miał obowiązku stosowania się do obowiązującej w pozwanej Spółce niepisanej zasady braku wjazdu do alejki magazynowej, w której pracuje inny operator wózka, naruszył wskazane punkty instrukcji oraz prawa o ruchu drogowym do których przestrzegania był zobowiązany. Bez zajechania powódce drogi przez Z. T. oraz bez nieprawidłowego ocenienia przez niego zachowania powódki i zachowania odpowiedniej odległości od powódki do zdarzenia by nie doszło. Podjęte później przez Z. T. „działania naprawcze” w postaci słownego ostrzeżenia powódki o grożącej jej niebezpieczeństwie nie były wystarczające.

Wbrew jednakże roszczeniu sformułowanego w rozszerzonym powództwie powódki nie można nie uznać za współwinną zaistniałego znaczenia, przy czym zawinienie powódki w sposób pośredni prowadziło do zdarzenia. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwolił na ustalenie, że w chwili zdarzenia powódka cofając się wraz z

wózkiem widłowym bezspornie winna kontrolować pole znajdujące się na torze jazdy, jednakże zaistniał w sprawie cały szereg okoliczności, które powodują, że zachowaniu powódki nie można przypisać cech rażącego niedbalstwa rozumianego jako naruszenie elementarnych, podstawowych zasad bezpieczeństwa i higieny pracy. Trzeba bowiem zwrócić uwagę, że już wjeżdżając do alejki powódka miała okazję ocenić, czy w miejscu, w którym będzie manewrować nie znajdują się jakieś przeszkody. Zgodnie z przedłożonym nagraniem powódka skontrolowała nadto obszar, w który zamierzała wycofać wózek po dostawieniu kierowanego przez Z. T. wózka widłowego. Co więcej, skoro w pozwanej obowiązywał zakaz pracy dwóch operatorów wózka w jednej alejce, to powódka mogła przypuszczać, że inny operator do alejki nie wjedzie. Przekonanie takie miało również uzasadnienie w doświadczeniu życiowym oraz elementarnych zasadach wiedzy powszechnej, skoro wskazywała na to szerokość alejki, w której pracowała powódka, pozwalająca na manewrowanie jednego wózka widłowego. W tym miejscu zgodnie z opinią biegłego J. M. wskazać należy, że skoro szerokość wewnętrzna drogi transportowej wynosiła 224-225 cm, zaś szerokość korytarza roboczego dla palety 218, 6 cm, to powyższe umożliwiały manewrowanie tylko jednego wózka w alei.

W konsekwencji stwierdzić należy, że nawet jeśli powódka zauważyła Z. T. stojącego wózkiem widłowym przy wjeździe do alejki nie miała podstaw by przypuszczać, że Z. T. do alejki wjedzie. Konkludując, uznać trzeba, że powódka po obejrzeniu obszaru pracy, będąc skupioną na wykonywanym manewrze, nie skontrolowała obszaru, w który wycofywała. Powódka wykonując pracę w chwili zdarzenia naruszyła więc przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy polegające na naruszeniu Instrukcji bezpiecznej organizacji transportu wózkami jezdniowymi z napędem silnikowym w T. Polska spółka zoo poprzez to, że nie patrzyła w kierunku jazdy, czy złamała zasadę o jakiej mowa w punkcie III instrukcji czyli, że podczas jazdy należy zawsze patrzeć w kierunku jazdy a jeżeli widoczność jest utrudniona przez wysoki ładunek, transportować go jadąc tyłem obserwując trasę jazdy. Powódka naruszyła również zasadę zawartą w instrukcji obsługi akumulatorowego podnośnikowego wózka widłowego w ten sposób, że nie upewniła się że nikogo nie ma w obszarze zagrożenia oraz nie patrzyła w kierunku jazdy, aby zapewnić sobie dobrą widoczność na trasie przejazdu. W instrukcji wyraźnie jest wskazane, że jeżeli nie jest możliwym poruszanie się w kierunku napędu, to przed wózkiem powinna iść druga osoba, która będzie ostrzegać przed niebezpieczeństwem. Zdaniem Sądu, powódka w trakcie zdarzenia naruszyła także przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym w tym art. 2 pkt 22, art. 3 i art. 23 ustęp 1, w tym zasadę szczególnej ostrożności polegającej na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym szybkie reagowanie. Ponadto, powódka naruszyła zasadę prawa drogowego zobowiązującą kierowcę aby przy cofaniu ustąpił pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i zachował szczególną ostrożność w szczególności upewnił się czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda. Reasumując, stwierdzić należy, że po stronie powódki w jej zachowaniu zaistniały przesłanki do uznania ją za współwinną zdarzenia w sposób, który został opisany w protokole powypadkowym w punkcie 5.

Tym samym, zdaniem Sądu, w tej sprawie nie zaszła konieczność sprostowania żadnego z ustaleń wskazanych w punkcie 5 protokołu stanowiącym w istocie oświadczenie wiedzy osób podpisujących protokół. Ingerencja w tę część protokołu była zbędna i miałyby charakter wykraczający poza uprawnienie sądu zgodnie z art. 189 kpc, gdyż w tej części nie miałyby charakteru prawotwórczego.

Z przyczyn rozważanych wcześniej do faktów prawotwórczych podlegających sprostowaniu w trybie powództwa o ustalenie treści protokołu powypadkowego należy ustalenie czy pracownik był bezpośrednim sprawcą zdarzenia w sposób, który wyłącza jego prawo do świadczeń. Z tych względów, w tej sprawie niezbędnym było wydanie rozstrzygnięcia zgodnego z treścią punktu II wyroku, ustalającego, że nie stwierdzono aby wyłączną przyczyną wypadku z dnia 22 lipca 2015 roku było naruszenie przez E. O. przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia spowodowanych przez nią skutek rażącego niedbalstwa. Przesłanką powyższego rozstrzygnięcia było uznanie, że bezpośrednim sprawcą zdarzenia był inny pracownik, zaś powódka przyczyniła się do niego w sposób opisany dotychczas w punkcie 5 protokołu. W kontekście powyższego, wskazać należy, że w tym konkretnym stanie faktycznym orzeczenie Sądu uznające jedynie za fakt prawotwórczy ustalenie opisane w punkcie II wyroku doprowadziłoby do uznania, że protokół powypadkowy ma charakter niepełny, albowiem nie wskazywałby przyczyny wypadku, skoro jedynie pozostałoby w nim ustalenie zawinienia powódki. Z tych względów, Sąd uznał za prawotwórcze również fakty potwierdzające bezpośrednio i bezwzględnie stwierdzone przyczyny wypadku, do których należą przyczyny ludzkie –

takie jak zachowanie Z. T. oraz przyczyny organizacyjne dotyczące naruszenia przepisów z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy przez pracodawcę. Zdaniem Sądu, w rozpoznawanym stanie faktycznym powódka z uwagi na powstały brak pełności protokołu powypadkowego w sytuacji wyeliminowania z niego stwierdzenia wyłączności zawinienia powódki, posiada interes prawny w żądaniu stwierdzenia czy pracodawca naruszył przepisu bhp w związku z wypadkiem przy pracy. W kontekście powyższego żądania stwierdzić jednakże należy, że interes prawny powódki może być rozpatrywany jedynie co do przyczyny mającej bezpośredni związek przyczynowo – skutkowy ze zdarzeniem. Nie stanowi bowiem faktu prawotwórczego w aspekcie sprostowania treści protokołu powypadkowego przyczyny nie bezpośrednio prowadzące do zdarzenia. W tym zakresie powództwo podlega oddaleniu jako sprzeczne z art. 189 kpc.

Przedkładając powyższe na kanwę tej sprawy stwierdzić należało, że przyczyny wypadku przy pracy, którego doznała powódka miały charakter także organizacyjny. Zgodnie z art. 207 § 1 i 2 k.p. pracodawca ponosi odpowiedzialność za stan bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładzie pracy. Pracodawca jest obowiązany chronić zdrowie i życie pracowników przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy przy odpowiednim wykorzystaniu osiągnięć nauki i techniki, w szczególności: organizować pracę w sposób zapewniający bezpieczne i higieniczne warunki pracy; zapewniać przestrzeganie w zakładzie pracy przepisów oraz zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, wydawać polecenia usunięcia uchybień w tym zakresie oraz kontrolować wykonanie tych poleceń; reagować na potrzeby w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i higieny pracy oraz dostosowywać środki podejmowane w celu doskonalenia istniejącego poziomu ochrony zdrowia i życia pracowników, biorąc pod uwagę zmieniające się warunki wykonywania pracy. Stosownie natomiast do art. 207¹ § 1 k.p. pracodawca jest obowiązany przekazywać pracownikom informacje m.in. o zagrożeniach dla zdrowia i życia występujących w zakładzie pracy, na poszczególnych stanowiskach pracy i przy wykonywanych pracach, w tym o zasadach postępowania w przypadku awarii i innych sytuacji zagrażających zdrowiu i życiu pracowników.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwalał na uznanie, że w zakresie związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy zdarzeniem a naruszeniami przepisów bhp przez pracodawcę, wpływ na wypadek przy pracy z dnia 22 lipca 2015 roku miał brak oznakowania zgodnie z obowiązującymi zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy dróg transportowych. Należy wskazać, że Sąd ocenił jako wiarygodne twierdzenie biegłych sądowych, że alejki magazynowe, w tym alejka w której doszło do wypadku nie były właściwie oznaczone mimo, iż ich wymiary w świetle Polskiej Normy PN-68/M- (...) kwalifikowały przedmiotową alejkę jako alejkę jednokierunkową, w której manewrować winien tylko jeden operator wózka widłowego. Nie jest przy tym trafny zarzut pozwanej, że wskazana norma nie jest już aktualna. Droga transportowa powinna być odpowiednio oznaczona drogą (k. 179) w zakresie ruchu jednokierunkowego lub dwukierunkowego dla wózków i pieszych, poza oznakowaniem obrysu liniami ciągłymi drogi transportowej. Biegły sądowy także słusznie wskazał k. 235-239, że żółte linie wyznaczają drogę transportową, ale nie informują jakiego rodzaju ruch na tej drodze ma się odbywać. Sama norma jest wiedzą techniczną. Stosowanie Polskich Norm nie jest już obowiązkowe, ale jak zasadnie zauważył biegły J. M., pozwany pracodawca miał w świetle przepisów kodeksu pracy obowiązek zapewnić przestrzeganie w zakładzie pracy także zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, chronić życie i zdrowie pracowników przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy przy odpowiednim wykorzystaniu nauki, a nadto informować pracowników o zagrożeniach dla życia i zdrowia na terenie zakładu pracy. W ocenie Sądu, podjęte przez pozwanego działania w celu zapewnienia bezpiecznych i higienicznych warunków pracy uchybiały tym obowiązkowi. Gdyby bowiem pozwana Spółka kierowała się wskazanymi nakazami, to oznaczyłaby odpowiednio alejkę, w której pracowała powódka i przeciwdziałała w ten sposób sytuacji, w której stworzone zostaje zagrożenie dla życia i zdrowia pracowników. Materiał dowodowy, wbrew twierdzeniu pozwanej, nie dawał podstaw do uznania, że droga w jakiej doszło do zdarzenia była dwukierunkowa, skoro jej szerokość przeczyła powyższemu. Skoro zaś droga była jednokierunkowa, to winna być oznaczona właściwie dla takich dróg. Właściwe oznaczenie drogi, w tym wskazanie jej jednokierunkowości, bądź dopuszczalności poruszania się jednego wózka, nie doprowadziłoby do zdarzenia, albowiem Z. T. zaniechałby wjechania do alejki drugim wózkiem. Sąd podziela w całej rozciągłości stwierdzenie biegłego sądowego B. D. – opinia karta 290, w zakresie w jakim biegły podał, że po stronie pracodawcy występuje brak właściwego oznakowania wewnętrznych dróg jednopasmowych, w tym jednostronnie zamkniętych, wymuszających obustronny ruch, zwłaszcza, że prawo o ruchu drogowym nie zawiera postanowień dla tego typu dróg. Biegły zwrócił uwagę, że pracodawca winien także ustanowić zakaz wjazdu drugiego wózka w drogę jednopasmową.

Ważkim jest to, że nie jest rolą pracownika domyślanie się o zasadach poruszania się wózkami widłowymi na terenie zakładu pracy, ale obowiązkiem pracodawcy jest takie zorganizowanie pracy, aby była ona bezpieczna. Skoro zaś wymiar drogi uniemożliwił ruch dwóch wózków, to oznacza, że alejka miała charakter alei jednokierunkowej, a to z kolei prowadzi do konieczności uznania, iż pracodawca był zobowiązany do właściwego oznakowania tego miejsca pracy w sposób wykluczający powstanie kolizji. Tym samym, w ocenie Sądu, zasadnym było ustalenie jako współprzyczyny wypadku przy pracy z dnia 22 lipca 2015 roku zawinienia pracodawcy polegającego na braku oznakowania dróg transportowych, o czym orzeczono w punkcie III wyroku.

Z przedstawionych względów Sąd na mocy art. 189 kpc orzekł jak w punktach I, II i III wyroku.

W punkcie IV wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, uznając, że treść roszczenia dochodzonego w pozostałej części stanowi w istocie próbę dochodzenia faktów nie mających znaczenia prawotwórczego, a jedynie zmierzających do wykorzystania w innym postępowaniu o charakterze odszkodowawczym. Opisywanie okoliczności nie mających bezpośredniego związku ze zdarzeniem nie przekłada się na interes prawny powódki w kontekście świadczeń ubezpieczeniowych. Nie ma charakteru roszczeniowego w odniesieniu do interesu prawnego sformułowanie roszczenia dokonane przez pełnomocnika powódki w sposób określony w piśmie z dnia 25 maja 2017 roku, albowiem stwierdzenia zawarte w takim piśmie przekraczają ustalenie okoliczności rzeczywistych prowadzących bezpośrednio do zdarzenia. Określenia takie jak „ślepa alejka, czy też „odgrodenie łańcuchami” nie są współprzyczyną mającą bezpośredni związek przyczynowo – skutkowy ze zdarzeniem, skoro wystarczającym w tym stanie faktycznym byłoby właściwe oznakowanie drogi transportowej. Powództwo o ustalenie nie ma na celu kształtowania treści protokołu i zastępowania oświadczeń wiedzy, ale ustalenie faktów prawotwórczych, za jakie nie można uznać tych elementów wskazanych w piśmie z dnia 25 maja 2017 roku. Sąd jednocześnie wskazuje, że nie zasługiwało na uwzględnienie w kontekście oceny z punktu widzenia art. 189 kpc roszczenie powódki w zakresie w jakim wносиła ona o stwierdzenie, że jedną z współprzyczyn wypadku było zaniedbanie przez pracodawcę przeprowadzenia u powódki instruktażu na stanowisku operatora wózka widłowego. Zdaniem Sądu, strona powodowa nie wykazała interesu prawnego w dokonaniu takiego ustalenia w kontekście przyczyn wypadku, skoro protokół powypadkowy (...) A w punkcie 4 to jest ustalającym okoliczności wypadku stwierdza, że brak jest potwierdzenia odbycia instruktażu na stanowisku operatora wózka. Brak przeprowadzenia instruktażu jest zatem faktem wynikającym z treści protokołu, co zatem prowadzi do uznania, że nie może stanowić faktu prawotwórczego w stanie faktycznym, w którym powódka kierując się własną wiedzą uznawała, że alejka w której się porusza jest jednokierunkowa i nie ma możliwości wjazdu do niej drugiego wózka. Skoro pomimo braku instruktażu powódka wiedzę istotną dla przebiegu zdarzenia posiadała, to należy uznać, że fakt nie przeprowadzenia instruktażu nie ma związku przyczynowo – skutkowego ze zdarzeniem i jako taki nie podlega ustaleniu w tym postępowaniu.

Sąd uznał tym samym, że powódka nie wykazała interesu prawnego w ustaleniu treści protokołu powypadkowego w pozostałym zakresie, który przekraczał ustalenia Sądu dokonane w punktach I, II i III wyroku, albowiem wnioskowane roszczenie w tej części nie ma na celu określenia sytuacji prawnej powódki, a służy jedynie powstaniu oświadczeń wiedzy, co jest sprzeczne z interesem prawnym w rozumieniu art. 189 kpc. Z tych względów orzeczono jak w punkcie IV wyroku.

Powyższe rozważania czyniły koniecznym ustalenie treści protokołu powypadkowego numer (...)/ w sposób określony w punktach I, II i III wyroku, co uczyniono na podstawie art. 189 kpc.

O kosztach postępowania, sądowych oraz zastępstwa procesowego Sąd orzekł zgodnie z zasadą określoną w art. 100 kpc, zgodnie z którą Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny Sądu. Zdaniem Sądu, w tej sprawie roszczenie powódki zostało oddalone w zakresie nieznacznym, skoro od początku procesu zasadniczym jego ogniwem było nie uznanie powódki za wyłącznie winną zdarzenia. Roszczenie oddalone zostało w części żądającej ustalenia współprzyczyn innych od tych które wskazano w protokole oraz dodanie dodatkowych, co w kontekście roszczenia głównego musi być określone jako nieznaczące przegranie sprawy i zależne w tej sprawie od oceny Sądu. Skoro na skutek wyroku Sądu treść protokołu

powypadkowego w kontekście świadczeń z ubezpieczeń społecznych ulega diametralnej zmianie otwierającej drogę powódce do świadczenia, to niewątpliwym jest ocena strony powodowej jako wygrywającej proces.

Na mocy cytowanej zasady rozliczania kosztów procesu, Sąd orzekł w punkcie V o kosztach zastępstwa procesowego należnego powódce, co uczynił na mocy paragrafu 11 ustęp 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu /Dz. U z 2013 roku, poz. 490 ze zmianami/.

W punkcie VI Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku o opłacie sądowej, obliczonej od wartości przedmiotu sporu /1000 złotych/, która zgodnie z zasadą art. 100 kpc obciążył pozwaną.

W punkcie VII wyroku Sąd na mocy art. 100 kpc w zw. z art. 113, art. 97 cytowanej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych orzekł o wydatkach poniesionych w sprawie tymczasowo przez Skarb Państwa w całości obciążając nimi stronę pozwaną.

SSR Joanna Wojnicka – Blicharz